

Arrest

nr. 209 597 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers G.Z., S.N. en K.N. dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig zesde verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken hebben uiteengezet, met name problemen met de autoriteiten naar aanleiding van het lidmaatschap van verzoeker G.Z. van de oppositiepartij KHC.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan hun vluchtrelaas gelet op onder andere de vele onwetendheden in hoofde van verzoeker Z.G. en de flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van Z.G. en zijn vader. Deze beslissingen worden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 85 065 van 23 juli 2012. In het kader van verzoekers hun tweede, derde, vierde en vijfde verzoek om internationale bescherming nam de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname. Verzoekers gingen enkel tegen de beslissingen genomen in het kader van hun vierde en vijfde verzoek in beroep. Deze beroep werd verworpen door deze Raad in zijn arrest nr. 183 632 van 9 maart 2017 respectievelijk arrest nr. 197 540 van 8 januari 2018.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer: een convocatie op naam van zijn vader en een vonnis op naam van verzoeker.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige verzoeken werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in hun vluchtrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers voorhouden dat de bestreden beslissingen uitsluitend stelen op het feit dat in het kader van hun vorige verzoeken besloten werd tot ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, benadrukt de Raad dat dit slechts één onderdeel van de bestreden beslissing vormt en wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers hun bijkomende verklaringen en de door hen neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven niet vermogen om te buigen. In de mate verzoeker niet lijken te begrijpen waarom deze documenten niet volstaan, dringt de Raad er op aan dat verzoekers de bestreden beslissingen er nog eens op nalezen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert immers dat de door verzoeker bijgebrachte documenten geen afbreuk vermogen te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid omwille van volgende redenen:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, een convocatie op naam van uw vader en een vonnis op uw naam, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen

kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Azerbeidzjaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Dit vindt verder bevestiging in de vaststelling dat u verklaart (DVZ 6de AA pt. 17) dat dit vonnis "ergens in 2017" door de rechtbank van Yasamal werd afgeleverd, terwijl uit het vonnis zelf blijkt dat dit op 11/04/2016 geschiedde. Redelijkerwijze mag verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn wanneer u tot deze gevangenisstraf werd veroordeeld. Bovendien moet opgemerkt worden dat u in het kader van uw vierde asielaanvraag die u op 31/08/2016 indiende en uw vijfde asielaanvraag die u op 03/04/2017 indiende, nadat u aldus op 11/04/2016 strafrechtelijk werd veroordeeld, nooit hiervan melding maakte. U legde in het kader van uw vierde asielaanvraag wel een verslag van een huiszoeking dd. 11/04/2016 voor en in kader van uw vijfde asielaanvraag drie convocaties dd. 23/05/2016, 18/10/2016 en 05/01/2017. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u reeds weet zou hebben gehad van uw veroordeling en er dan ook melding zou van gemaakt hebben tijdens uw twee vorige aanvragen. De vaststelling dat u onaannemelijk laat melding maakt van deze veroordeling ondermijnt dan ook bijkomend de bewijskracht van dit document. Verder moet vastgesteld worden dat er in het vonnis dat u voorlegt nergens melding wordt gemaakt wanneer het incident waarvan u wordt beschuldigd (nl. de ruzie met M.A.(...)) waarbij u een politiemann weerstand zou hebben geboden) zou hebben plaatsgevonden. Buiten dat er wordt vermeld dat deze ruzie doorging in Baku wordt er verder niet gepreciseerd waar concreet dit was. Er moet worden opgemerkt dat het niet gebruikelijk is dat een dergelijke juridische uitspraak over een incident waarvoor een strafrechtelijke veroordeling wordt uitgevaardigd dermate vaag wordt opgesteld. Bovendien geeft het vonnis aan dat u o.b.v. artikel 221.1 van de Strafwet veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf, o.b.v. artikel 221.2.2 tot 4 jaar gevangenisstraf, en o.b.v. artikel 318.1 tot 2 jaar gevangenisstraf, waarop de rechtbank besluit dat u in totaal tot 7 jaar en 6 maanden gevangenisstraf bent veroordeeld. Een eenvoudige rekensom leert dat u o.b.v. deze artikelen werd veroordeeld tot 7 jaar. Nergens wordt in dit vonnis verduidelijkt op basis van wat u een bijkomende gevangenisstraf van 6 maanden kreeg, hetgeen evenmin gebruikelijk is voor een dergelijke juridische uitspraak. Het geheel van deze elementen maakt dan ook dat de bewijskracht van dit document is aangetast waardoor het op zich niet van dien aard is om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De convocatie op naam van uw vader toont louter aan dat hij werd opgeroepen door de politie maar levert geen informatie over uw beweerde problemen."

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat verzoeker Z.G. niet in de mogelijkheid was het vonnis eerder voor te leggen daar het vonnis dateert van 2016 en zijn vader dit vonnis pas gekregen heeft in december 2017, verklaart noch rechtvaardigt het gegeven dat verzoeker hier zelfs niet enige melding van gemaakt heeft tijdens zijn twee vorige verzoeken.

Voorts gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in hun land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekers convocatie en vonnis.

4.2. Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing genomen werd in overeenstemming met (oud) artikel 57/6/2 eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

5. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Azerbeidzjan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekers geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengen evenmin informatie bij waaruit dergelijk risico blijkt.

6. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 augustus 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking aangevoerde motivering aangezien zij zeer uitgebreid gemotiveerd hebben in hun verzoekschrift waarom zij het niet eens zijn met de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen voegen bij elke nieuwe aanvraag nieuwe elementen die nooit in overweging worden genomen enkel omdat hun eerste asielaanvraag negatief werd afgesloten. Verzoekende partijen bevestigen dat hun nieuwe stukken geenszins vervalst zijn en dat zij zich door een afwijzing in een vicieuze cirkel bevinden. Tot slot wijzen zij erop dat zij ernstige psychische problemen kennen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder in hun verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, doch zij gaan niet in het minst in op en laten alzo geheel na een ander licht te

werpen op hetgeen in de beschikking van 2 augustus 2018 over de eerder door hen aangehaalde grieven wordt opgemerkt, namelijk:

“In de mate verzoekers voorhouden dat de bestreden beslissingen uitsluitend stoelen op het feit dat in het kader van hun vorige verzoeken besloten werd tot ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, benadrukt de Raad dat dit slechts één onderdeel van de bestreden beslissing vormt en wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers hun bijkomende verklaringen en de door hen neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven niet vermogen om te buigen. In de mate verzoeker niet lijken te begrijpen waarom deze documenten niet volstaan, dringt de Raad er op aan dat verzoekers de bestreden beslissingen er nog eens op nalezen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert immers dat de door verzoeker bijgebrachte documenten geen afbreuk vermogen te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid omwille van volgende redenen:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, een convocatie op naam van uw vader en een vonnis op uw naam, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Azerbeidzjaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Dit vindt verder bevestiging in de vaststelling dat u verklaart (DVZ 6de AA pt. 17) dat dit vonnis “ergens in 2017” door de rechtbank van Yasamal werd afgeleverd, terwijl uit het vonnis zelf blijkt dat dit op 11/04/2016 geschiedde. Redelijkerwijze mag verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn wanneer u tot deze gevangenisstraf werd veroordeeld. Bovendien moet opgemerkt worden dat u in het kader van uw vierde asielaanvraag die u op 31/08/2016 indiende en uw vijfde asielaanvraag die u op 03/04/2017 indiende, nadat u aldus op 11/04/2016 strafrechtelijk werd veroordeeld, nooit hiervan melding maakte. U legde in het kader van uw vierde asielaanvraag wel een verslag van een huiszoeking dd. 11/04/2016 voor en in kader van uw vijfde asielaanvraag drie convocaties dd. 23/05/2016, 18/10/2016 en 05/01/2017. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u reeds weet zou hebben gehad van uw veroordeling en er dan ook melding zou van gemaakt hebben tijdens uw twee vorige aanvragen. De vaststelling dat u onaannemelijk laat melding maakt van deze veroordeling ondermijnt dan ook bijkomend de bewijskracht van dit document. Verder moet vastgesteld worden dat er in het vonnis dat u voorlegt nergens melding wordt gemaakt wanneer het incident waarvan u wordt beschuldigd (nl. de ruzie met M.A.(...)) waarbij u een politiemann weerstand zou hebben geboden) zou hebben plaatsgevonden. Buiten dat er wordt vermeld dat deze ruzie doorging in Baku wordt er verder niet gepreciseerd waar concreet dit was. Er moet worden opgemerkt dat het niet gebruikelijk is dat een dergelijke juridische uitspraak over een incident waarvoor een strafrechtelijke veroordeling wordt uitgevaardigd dermate vaag wordt opgesteld. Bovendien geeft het vonnis aan dat u o.b.v. artikel 221.1 van de Strafwet veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf, o.b.v. artikel 221.2.2 tot 4 jaar gevangenisstraf, en o.b.v. artikel 318.1 tot 2 jaar gevangenisstraf, waarop de rechtbank besluit dat u in totaal tot 7 jaar en 6 maanden gevangenisstraf bent veroordeeld. Een eenvoudige rekensom leert dat u o.b.v. deze artikelen werd veroordeeld tot 7 jaar. Nergens wordt in dit vonnis verduidelijkt op basis van wat u een bijkomende gevangenisstraf van 6 maanden kreeg, hetgeen evenmin gebruikelijk is voor een dergelijke juridische uitspraak. Het geheel van deze elementen maakt dan ook dat de bewijskracht van dit document is aangetast waardoor het op zich niet van dien aard is om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De convocatie op naam van uw vader toont louter aan dat hij werd opgeroepen door de politie maar levert geen informatie over uw beweerde problemen.”

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat verzoeker Z.G. niet in de mogelijkheid was het vonnis eerder voor te leggen daar het vonnis dateert van 2016 en zijn vader dit vonnis pas gekregen heeft in december 2017, verklaart noch rechtvaardigt het gegeven dat verzoeker hier zelfs niet enige melding van gemaakt heeft tijdens zijn twee vorige verzoeken.

Voorts gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in hun land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekers convocaties en vonnissen.

Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen voormelde en de overige in de beschikking van 2 augustus 2018 opgenomen vaststellingen. Ze beperken zich immers voor het overige tot de algemene opmerkingen zich in een vicieuze cirkel te bevinden en ernstige psychische problemen te kennen, waarbij ze nalaten enig medisch attest neer te leggen, zonder dat zij voorts concrete opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. Verzoekende partijen brengen derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 2 augustus 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS